Ч. 197. Пятниця 13 вересня (31 серпня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Як стоїть справа соймової реформи виборчої. — Грізна ситуация на Балкані.

Вчерашна „Gaz. Wiecz.“ доносить: Нині (значить ся вчера в середу) о 10 год. зібрали ся презеси польских клюбів в салї Люблиньскої Унії на засїдане, в котрім взяли участь: Маршалок краю, Намістник і презеси партий пп.: Абрагамович, Лєо, Стапіньский, Ґломбіньский, Цєньский.

Год. 12·25. Наради презесів польских клюбів тревають дальше. В ситуациї в справі реформи виборчої настав дуже важний і успішний зворот. Як довідуємо ся, предметом нинїшної конференциї предсїдателїв клюбів були подрібні наради над самою конструкцию реформи виборчої. Три ґрупи демократичні, іменно польска демократия, народна демократия (т. зв. вшехполяки — *Ред.*) і ґрупа людовців предложили президиї польских клюбів три готові проекти реформи виборчої а показало ся, що всї ті проекти суть майже зовсїм однакові.

Ріжниці межи поодинокими предложенями суть зовсїм незначні. Характеристичне есть особливо то, що проти становища „Słow-a Polsk-ого“ народна демократия предложила майже зовсїм ідентичний з пропозициями польскої демократиї і людовців проєкт реформи виборчої.

Враженє, яке результат вчерашних нарад комісиї парляментарної руского клюбу зробив в кругах предсїдателїв польских клюбів, есть також успішне. Показує ся іменно із змісту рускої ухвали, що Русини готові пертрактувати також і що до проценту мандатів, бо заявляють виразно, що готові змінити своє становище що до жаданого Русинами 30 проценту. Отже на цїлій лінії настав в ситуациї дуже успішний зворот.

Та сама ґазета доносить о відповіди Русинів-Українців що слїдує: Вчера вечером (вівторок) відбуло ся засїдане парляментарної комісиї українського клюбу, котре протягнуло ся до пізна. Комісия парляментарна застановила ся над відповідию, яку мала дати польским партиям. На засїданю порішено слїдуючу відповідь:

Парляментарна Комісия українського клюбу ухвалила дати предсїдателям польских партий відповідь сего змісту на їх заяву, закомунїковану президиї українського клюбу через намістника др. Бобржиньского дня 10 вересня, що Русини готові приступити до переговорів з польскою стороною в предметі забезпеченя мандатів, але під тим условєм, що предсїдателї польских партий змінять своє становище що до жаданих Русинами 30 процент мандатів, скоро також та справа буде предметом переговорів руских партий з польскими.

Наконець додає „Gaz. Wiecz.“: Як довідуємо ся, поодинокі посли рускі роз'їхали ся вже домів так, що поки що засїданя не будуть відбувати ся. Нині (в середу) явив ся в будинку соймовім предсїдатель клюбу українського др. Левицкий, але лиш в цїли відбутя конференциї з радником Ківелюком.

На Балканї варить ся і кипить так, що після найновійших вістий може кождої хвилї прийти до грізного вибуху. З Софії наспіла така вість: Положенє есть і дальше дуже критичне. На цїлій лїнії ведуть ся зброєня і удержуєсь уперто чутка о мобілїзациї. Також і в Туреччинї роблять ся воєнні приготовленя. В Адріянополи збудовано множество маґазинів і кілька фортів. Колиб потвердила ся вість, яка наспіла з Відня, що і Румунія збирає војско на болгарскій граници, то ситуация на Балканї представляла би ся дійстно досить грізно. Нове напруженє межи Болгарию а Туреччиною викликала нота Болгариї, котра жадає від Туреччини, щоби она перевела постанови арт. XXIII берлиньского договора, що Туреччина знов уважає за вмішуване ся до єї внутрішних справ.

ДАРУНОК ІНДА.

Оповідане Ф. Оберґа.

Коли я перед тим мимо волї сказав, що нині для мене дуже дивний памятний день — сказав сер Генре Ернскреґ, казавши клюбовому слузї подати собі огню до папіроса, — то ви може й гадали собі, що я ту замітку близше поясню. Я і готов до того, скоро маєте охоту послухати якоїсь історії. Що правда, она довга, але й дуже — дуже дивна!

Той дивний вираз, з яким він се послїдне слово пиняво висказав, звернув відразу увагу цїлого круга на сер Генре. З ріжних сторін зачали єго просити, бо ми всї знали Ернскреґа яко знаменитого оповідача, котрий нам розповідав вже нераз цікаві річи із свого житя, пережитого по части в Індиї а богатого в пригоди.

Товія, той слуга клюбовий, вийшов був тихцем на двір і замкнув з надворку тяжкі двері комнати для курців. В печи тріщав огонь, дим з наших папіросів окружав нас запахом, а від часу до часу затріщала також і шкіра на фотелях, коли хтось з панів хотів поправити ся на своїм кріслї.

— Але не сподївайте ся якоїсь дикої історії з джунґлїв — зачав сер Генре оповідати. — То, що нині почуєте, то зовсїм щось иншого — і знов в послїдних словах чути було той сам дивний голос — то. — Але ні! — перебив він сам себе. На що маю вас вже наперед розцїкавлювати! Будете вже опісля досить покивувати вашими европейскими головами. Отже слухайте!

Коли я тоді виїзджав з Індиї, то діяло ся зі мною, розуміє ся, таке саме, як і зі всїми людьми в таким самім положеню: іззa самих пращальних пирів чоловік ледви може по правдї попращати ся. Полк, анґлїйский клюб, німецкий клюб, консуляти — коротко сказав, тисяч урядових і приватних торжеств а я був — хотїлось би майже сказати їх нещасливою жертвою. Певно, що то приятно відчувати, коли часом таки й справдешне сочувство відозве ся, та й дарунки, які давано при моїм пращаню, були менї дорогі не задля самих датків, але задля тих, що їх давали; але все-таки менї аж лекше стало, коли прийшов дійстно послїдний день мого побуту в Індиї. В послїднім тижднї мешкав я вже в готели і роботу з дебільшого пакованя здав на мою службу та на наймленого до пакованя чоловіка. Тепер послїдного дня пішов я ще раз до моєї старої хати, щоби там тихонько самому послїдну годину побути. Ну — тепер було там все для мене чуже і незвичайне, бо вже все, всяку знадобу звідтам повиношено. То був, бачите, чиншевий дім на анґлїйскім порядні́йшім передмістю, такий самий як і тисячі инших і якесь дивне чувство опанувало мене, як то скоро слїд по нас пропадає. Все людске іде і минає а слїд по тім мало що довше держить ся, як слїд від ноги в піску на пустини, котрий вітер задуває. Коли я так ходив самотний по тихім порожнім домі, здавало ся менї, як би я бачив свою власну могилу.

А відтак я аж кинув ся зі страху. В одних з дверий показалась нараз якась висока стать в білім одіню.

Я здивував ся немало, що то Йорґі, мій тутешний слуга, котрого я дійсно лиш з жалем відправив. Тоті Інди то якийсь дивний нарід, завсїгди тихі, завсїгди здержливі — і поправдї не знає ся нїколи, що то за чоловік, котрий може й цїлими роками що дня воду приносити. Менї нераз здавало ся, що той Йорґі прихильний і вірний для мене, але мимо того я не набрав о тім кріпкого переконаня. Коли Йорґі довідав ся, що я постановив виїхати з Індиї, то видко було по нім, що він більше того налякав ся, як жалував за мною, але відтак нараз і дуже пристрастно просив мене, щоби я забрав єго з собою до Европи. Я вже й готов був то зробити, як він таки сам той плян попсував. Він, бачите, сказав менї одного дня, що хоче женити ся. Я сказав єму на то очевидно, що можу лиш неженатого слугу забрати з собою і що він длятого мусить вибирати межи своєю смаглявою Танаґіфою і мною. Як випав вибір, то преці легко зрозуміти. А все-таки коли він пращав ся зі мною, мав я то чувство, що то пращанє єму дуже прикро при-

Новинки.

Львів, 12 вересня 1912.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував судию дра Генриха Бурштина в Чернівцях заступником прокуратора державного в Сучаві.

— **З Краєвої Ради шкільної.** П. Міністер просьвіти іменував: Мих. Марковского, заст. учит. музики в муж. учит. семин. в Кутах, учителем музики в уч. муж. сем. в Кросні; Василя Елієва, заст. уч. в учит. сем. в Сокали, уч. школи вправ в тім заведеню.

Рада шкільна кр. затвердила вибір о. Сильвестра Янушкевича на духовного члена, рим. кат. обряду, до шк. Ради окр. в Зборові, о. Ст. Донаровича на дух. члена гр. к. обряду до Ради шк. окр. в Бібрці; о. Василя Романовского і Казим. Висоцкого на делеґатів Ради пов. до Ради шк. ок. в Раві рускій, Юл. бар. Бруніцкого і о. Ост. Нижанковского на делеґатів Ради пов. до Ради шк. окр. в Стрию; Каз. Пйонткевича і Ів. Біліньского учителя в Пчанах на делеґатів Ради пов. до Ради шк. окр. в Жидачеві; Льва Левицкого і Артура Мадейского на делеґатів Ради пов. до Ради шк. о. в Сколю.

— **З Самбора** доносять: Величавий фестин устроений українськими товариствами в Самборі відбуде ся в неділю дня 15 вересня с. р. в міскім городі. Фестин получений з фантовою льотериєю. Штучні огні вечером. Город осьвічений електрикою. Орхестра войскова з Перемишля. Перекусня у власнім заряді. Початок о 3 год. пополудни. Вступ 40 сот.

— **Дирекция** української торговельної школи у Львові, ул. Міцкевича ч. 11 (при площі Юра) оголошує додаткові виписи до I кляси двоклясової торгов. школи для хлопців і дівчат, щоби отворити окрему школу для дівчат. Виписи принимає ся в передполудневих годинах найдальше до 15 вересня. — З. Залозецкий, директор.

— **З зелізниці.** З днем 1 вересня 1912 отворено пристанок Прилипче, положений межи стациями Стефанівка і Крищатик на шляху Лужани-Заліщики нових буковиньских зелізниць льокальних, а уладжений доси лише для руху особового і пакункового, також для руху посилок ціловозових.

Що до зарахованя підлягає ладівня Прилипче стациї Стефанівка, до котрої то стациї сторони, котрі тої ладівні хотіли би уживати, мають ся відносити.

Позаяк в Прилипчу нема маґазину для товарів перевожених в ваґонах критих, то суть обовязані надавці посилки заладувати безпосередно до ваґонів, а відбираючі виладувати безпосередно такі посилки з ваґонів. До ладівні Прилипче приміняє ся ставки перевозові заподані в товаровий тарифі для шляхів нових буковиньских зелізниць льокальних.

— **Самоубийство.** Віктория Хлібкевичева, жінка шевця замешкала при ул. Зіморовича ч. 12 зробила в страшний спосіб конець свому житю. Шевским ножем порізала собі та поколола груди так, що в наслідок упливу крови померла в дві години по тім як стация ратункова відставила її до шпиталю. Що було причиною того самоубийства, не знати.

— **Повені.** З Коломиї доносять: Повінь, яка настала внаслідок хмароломів в днях 2 і 3 с. м., наробила страшної шкоди, бо знищила по селах майже всі роботи та позабирала або попідмулювала мости так, що треба буде всі наново переробльовати, як н. пр. в Дебеславцях, Воскресінцях, Корничи і Росохачи. Перевози в Корничи, Перерові, Залучу і Матіївцях позривані. Повінь ся наробила шкоди на кількадесять тисячів корон.

Подібні сумні вісти надходять також із Снятинщини: В Залучу наробила повінь страшної шкоди, бо понищила хати і будинки господарскі та мало що не весь сегорічний добуток. В ночи з дня 4 на 5 с. м. Черемош зачав прибувати з такою силою, що повінь захопила людий майже в сні. В Залучу і Княжу кількадесять селяньских загород стануло під водою а люди ратували ся на стріхи. Декотрі хати вода так облила, що без човна не можна було до них дістатити ся а в хатах були діти і недужі, що взивали помочи. Вода майже зовсім знищили сегорічний добуток. Хати, в котрих вода стояла на метр або висше, розмокли так, що годі в них мешкати.

З Буковини доносять: В ночи з 4 на 5 с. м. ріка Сучава так прибула, що такої повени тутешні люди ще не памятають. Вода аж до Карльберґа позривала всі мости. Де були дороги, там тепер рови — пропасти. Около 30 хат як гуцульских так і фабрикантів змела водна филя в одній мінуті. Жертви в худобі і дробі великі. Є також жертви в людях, та кілько, ще не звістно. В ночи поутікали люди, як були в ліжках, на верхи гір. Доми деяких людий окружила рвуча вода, а загрожені люди кликали розпучливо о поміч, поки їх човнами не виратувано. Тепер по повени ціла околиця представляє грізний образ знищеня. Направа доріг потреває зо два тиждні.

— **Про отворенє реальної ґімназиї в Вашківцях** пише п. Роман Заклиньский в „Ділі“: Сьвяточне отвореня приватної реальної ґімназиї в Вашківцях над Черемошем відбуло ся в неділю дня 8 вересня 1912. Посходили ся до салї шкільної гарно прибраної запрошені представителі властий і урядів, місцева укр. інтеліґенция та гості-селяни і селянки а також ґімназияльні ученики і учениці.

Збори отворив управитель ґімназиї, професор Яків Голота, промовою, в котрій привитав зібраних, а дальше звернув ся з зазивом до батьків, щоби дорожили наукою своїх дітий, і радив, щоби не відривали їх від науки, а по науці можуть діти зужиткувати вільний час на роботу при господарстві. Потім виступив другий бесідник, інспектор шкільний п. Канюк, та розповів історию заснованя ґімназиї: Сею справою зачали займати ся орґанізатори в числі двох до пятьох від року 1904. (Тут, здає ся, мав на думці п. Канюк тодїшного учителя вашківского п. Івана Герасимовича, котрий ревно займав ся справою основаня реальної школи в Вашківцях, а діло се вже так було поступило, що дідич годив ся безплатно відступити площу під школу. Через че, що п. Герасимовича перенесено з Вашківців, справа спинила ся на яких кілька років, а дідич відкликав обіцянку. Потім постановлено заложити не реальну школу, але реальну ґімназию). Аж в р. 1910 пізнав нарід хосен з такої школи і почине разом з орґанізаторами домагати ся ґімназиї. Установлено комітет шкільний, котрого головою став посадник і посол п. Лисан, що ревно і щиро займав ся справою введеня в житє сеї ґімназиї. Він постарав ся, що громадска рада вашківска ухвалила значну квоту на фонд для удержаня ґімназиї; так само каса райфайзеньска. В сусїдних селах ради громадскі і каси також поухвалювали субвенциї на ґімназию. Дальше удержанє ґімназиї поручив п. Канюк батькам, а за примір ставив Галичину, котра складками удержує десяток приватних шкіл. На сей рік є забезпечене удержанє ґімназиї, що буде виносити 7.000 корон. На слідуючий рік треба більше, бо сподївають ся трох відділів в першій клясї. Отже прошу, нехай складають люди датки, по кілько хто може. Що до научного веденя ґімназиї, говорив дальше бесідник, довго глядано за управителем аж ось зголосив ся професор семинариї Яків Голота. Нам здавало ся, що ґімназия готова, бо внесено поданє до міністерства. Нараз сумну вість одержуємо з Відня, що міністерство відкинуло поданє о уділенє відпустки професорови Голоті. Ся вістка дуже прикро вразила батьків і они порозвозили своїх синів до инших ґімназий. Але внесено зараз поновне поданє до мі-

---

ходить. Та й я лиш з жалем розстав ся з тим тихим, лагідним і спокійним чоловіком.

Тепер, коли Йорґі знов станув передо мною, прискочив він живійше до мене, як то було его звичаєм і взяв мене за обі руки — якась дружність, яка мені дивною видала ся, чого однак той тихий чоловік, що завсїгди держав ся здалека, дивним дивом тепер зовсім не зміркував.

— Саґібе — я знав, що прийдеш попрощати ся з отсим старим домом — зачав він говорити — і я що дня ждав тут на тебе.

Тота вірність того брунатного чоловічиска тронула мене та й взаґалі мала в собі щось трогаючого для мене, якраз в тім мелянхолійнім розважаню, якому я віддав ся, бо пригадала мені, що тут бє серце, котре задержить слід по мені.

— Мій добрий Йорґі! — сказав з вдячностию.

Йорґі все ще держав мої руки в своїх а его темні очи споглядали заєдно в мої, мов би в них впили ся. Коли він так не переставав дивити ся мені в очи, мені зробило ся якось дивно. Здавало ся, як би тоті очи росли, ставали щораз більші і більші і таки впили ся, приссали ся до моїх так, що аж мої ніби таки витягали мені з голови.

Тишина і самота великого пустого дому, в котрім ми оба лиш самі були, прийшла мені нараз до сьвідомости і положенє здавалось мені невиразне, прикре, майже грізне.

— Саґібе — відозвав ся тоді Йорґі тихим і повільним але торжественним голосом а очи его все ще були вдивлені в мої і ніби таки приросли до них — Саґібе, ти вертаєш тепер до свого краю і всі дають тобі дарунки. Йорґі бідний і не може тобі дати ані золота ані слоневої кости Але він дає тобі щось иншого а то щось більшого як то, що тобі хтось вже дав. То пращальний дарунок Індиї. Прийми его!

Сі два послідні слова були висказані ніби якимись сичачим шепотом і так нагально та зникливо, що мене опанувало від них якесь страшне чувство — мені здавало ся як би мої очи від того їх потягаючого погляду таки нагло попустили і мені таки направду з голови вилазили, розпливали ся передо мною а мені від того таки ціла голова розлазила ся — то було якесь таке чувство, яке по просту не дасть ся описати.

Нараз притиснулося щось горячого, щось напираючого до моїх очий, щось, що їх всунуло назад в голову, в очні ями.

Чи то були Йорґові уста, що мої очи цїлували?

Я того не знав — та ще й нинї не знаю. Я пригадую собі все аж від тої хвилї, коли пробудив ся з глубокого омлїня. Я лежав на земли, Йорґі заходив ся коло мене і був знову такий спокійний і рівномірний яким я его знав. Єго темні очи сьвітили ся єму як завсїгди і як завсїгди пробивала ся з них прихильність а нїчо не зраджувало того демонічного погляду, який они мали перед тям.

Я був утомлений і ослаблений на умі і все, що діяло ся довкола мене, видів я мов би крізь якусь ослону.

Йорґі підніс мене, постарав ся о дорожку і відвіз мене до готелю. Там пустив мене в присїнку і як звичайно поклонив ся з цілою почестию і вийшов.

Коли відтак лежав я в холодній комнатї в готели, пробовав я пригадати собі тоту дивну подію. Що я пережив? Чи то був лиш якийсь сон, що Йорґі, мій тихий, мовчаливий індийский слуга такі дивні річи говорив мені так дивно дивив ся в очи, що я від того аж став без памяти? Чи не був то може напад одного з тих проявів, які в ріжних формах мене навіщали, щоби тим мені пригадати, що стан мого здоровля конче вимагає того, щоби я покинув сей край, котрий так полюбив?

Вечером перед тим був я аж до рана того дня на забаві у леді Лендрінґем і лиш по короткім відпочинку пішов я знов до мого старого дому, щоби там попасти в понурі враженя, до того ще напруженя з послїдного тиждня, і мій не дуже добрий стан здоровля — чи того всего не було досить, щоби того рода напад пояснити? Але я не почував ся здібним ствердити, чи то дійстно перед моїм омлїнєм була тота подія, яку я розповів, чи то лиш мені так здавало ся, бо мої змисли ослабали.

(Дальше буде).

ністерства, а там уже наші посли добили торгу. Професор Голота дістав відпустку, а отворенє ґімназиї міністерство приняло до відомости.

Третим бесідником був парох місцевий о. Купчанко. В красноріччивих словах заохочував дітвору до науки, а який хосен з науки, на се давав приміри з житя. Опісля висказав признане комітетови за труд і заходи коло заснованя ґімназиї.

На конець ще раз забрав слово управитель ґімназиї, подякував зібраним за участь в сім сьвяті і завізвав до відсьпіваня австрийского гимну і „Ще не вмерла“, що дітвора гарно відсьпівала. На тім закінчило ся сьвяточне отворенє ґімназиї.

Вписи учеників і учениць розпочали ся дня 3. вересня. До тепер вписало ся 47 учеників і 13 учениць. Між ними є 2 гр.-кат., 2 римо-кат., 2 Жиди і дві Жидівки, а решта гр.-ор. Всі они походять з Вашківців, а сторонських зовсім нема. Дуже нас дивувало, що з сусідних повітів ніхто не вписав ся. Всі ті діти становлять один відділ; ґімназия поміщена в найбільшій салї величавого будинку народної школи. Крім управителя є учителем сеї ґімназиї п. Лютик. Коли міністерство відмовило урльопу професорови Голоті, тоді взяв в свої руки тоту справу посол др. Стоцкий, поїхав до Відня і зараз узискав для проф. Голоти відпустку.

— На евхаристийний конґрес зголосило ся із всіх трох руских епархій Галичини около 1400 осіб. Мала часть з того поїде до Відня на послідний день конґресу, значно більша часть виїхала вже зі второк. Зі Львова виїхали два надзвичайні поїзди, призначені для Русинів. Перший надзвич. поїзд виїхав з головного двірця у Львові о годині три чверти на шесту. 22 великі вози запряжені в дві льокомотиви вивезли зі Львова около 800 осіб. Трета кляса числила 8 возів і була переповнена так, що богато не мало де сісти і заповнили переходи і плятформи. Друга кляса була майже зовсім занята. Лише 4 вози I. кляси мали кількох подорожних. Трету клясу виповнили переважно селяни і селянки в цьвітистих народних одягах, головно із станиславівскої епархії. В II. клясі заняли місця сьвященики в числі около 150 та сьвітскі інтеліґенти з родинами і хор питомців диховної семінариї. Сей поїзд міг приняти по дорозі лише поoорожних II. і I. кляси, тому перед 8 годиною вечером виїхав зі Львова другий надзвичайний поїзд. Ним поїхало богато селян, для яких не стало місця в попереднім поїзді і всі паломники з дальших станций. Очивидно найбільше мусїло всісти в Перемишли, де збирали ся паломники з Самбірщини і Чесанівщини і з майже цілої перемискої епархії. На львівскім двірци зібрало ся було при від'їзді немало осіб, щоби пожелати їдучим знакомим щасливої дороги.

— Знов один шпигун більше. Львівска поліция арештувала нині перед полуднем на завізванє львівского карного суду, Володимира Лесюка, концептового практиканта краєвої дирекциї скарбу, против котрого прокураторія державна внесла акт обжалованя о злочин шпигуньства. Арештований єсть вмішаний в аферу шпигуньску Софії Кухаржевскої і товаришів.

Телеґрами.

Відень 12 вересня. Як поранні богослуженя так і наради секций евхаристийного конґресу в поодиноких церквах відбули ся при надзвичайно численній участи членів конґресу і публики.

Константинополь 12 вересня. Вісім змобілізованих баталїонів з Бруссы, стоячих від кількох місяців коло Станої Трої, недалеко Дарданелів збунтували ся і жадають, щоби їх відослано домів. Хоч на місце бунту вислано відділи войска, здає ся, що правительство прихилить ся до того жаданя.

Константинополь 12 вересня. Після інформаций міністерства справ заграничних Порта одержує постійно користні увіреня в справі становиска великих держав супротив держав балканьских.

Відень 12 вересня. Міністер публичних робіт Трнка вернув з інспекцийної подорожи по Чехах.

Солунь 12 вересня. Від вибуху бомби в Дойран, котра була укрита в мішку з мукою, згинуло сейчас 13 селян, в тім 11 магометан, 23 осіб єсть смертельно зранених а 16 лекше. Арештовано 4 селян болгарских, підозрінних о той замах.

Курс львівский.

Дня 11 вересня 1912	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	676·—	684·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	412·—	418·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	535·—	540·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	464·—	472·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	—·—	—·—
Банку гіпотечного 4½ прц.	97·—	97 70
4½% листи заст. Банку краєв.	97·20	97 90
4% листи застав. Банку краєв.	88·80	89·50
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	94·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	86·30	87·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·30	97·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	95·50	96·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	86·—	86·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	88·—	88·70
„ м. Львова 4% по 200 К.	85·50	86·20
IV. Льоси. (Курс віденский)		
Австрийскі черв. хреста	53·75	59 75
Угорскі черв. хреста	33·25	39·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	31·40	35·40
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·40
Рубель паперовий	2·57	2·77
100 марок німецких	117·65	117·85
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем **1 мая 1912 р.** після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8** 22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави руской (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30 **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

Хто бажає

ГОДИННИКА

?даром?

Щоби наші знамениті кишеневі годинники зробити скрізь знаними, розділяємо після певного способу 5000 годинників даром. Пришліть Вашу докладну адресу тільки на переписнім листку до Uhren Fabrik Jak. König, Wien III/2 Postamt 45, Fach 125.

Виноград

курацийний і столовий, найделїкатнїйші ягоди, дуже великі, солодкі, сьвіжо рвані 5 кл. 3 К 50 с.
Яблока столові і груші „Кайзербери" 5 кл. 3 К.
Мід пчільний натуральний 5 кл. 7 К 50 с., доставляє
И. Перльмутер, Versecz N. 15.

Містове бюро зелізниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білети на всї зелїзниці в краю і за границею.

Товариство для винайму

піль і господарств

в Оломуцу

Стоваришенє зареєстр. з обм. порукою

приймає вкладки на 5 процент і висше, як також зголошеня о винаймленє господарств.

Удїли членів по 100 К.
Дивіденда 6 — 8 проц.

Урядує щоденно в Оломуцу: Долїшний Ринок ч. 17.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоплда) у Львові. Телефона ч. 527.